

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

persbericht

Josef Dabernig, *excursus on fitness*, 2010, courtesy Andreas Huber Wenen en Wilfried Lentz Rotterdam

Museum of Display

Met werken en interventies van Neïl Beloufa, Isabelle Cornaro, Josef Dabernig, Nico Dockx, Kris Kimpe, Jill Magid en Metahaven

Opening donderdag 19 mei om 19u

20/05 – 03/07/2011

adres:

Extra City Kunsthal Antwerpen
Tulpstraat 79 – BE 2060 Antwerpen
tram 12, halte Gasstraat

openingsuren:

woensdag – zondag 14u-19u

donderdag 14u- 20u

gesloten op feestdagen

rondleidingen voor groepen en scholen op aanvraag

informatie: www.extracity.org

perscontact:

Sarah Bruynoghe

sarah.bruynoghe@extracity.org

T +32 3 677 16 55

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

Museum of Display is het tweede deel van een drieluik dat in zijn geheel gelezen kan worden als een verhaallijn over een fictief museum. De serie roept een wisselwerking in het leven tussen verschillende definiëringen van 'kunst' en 'instituut' en neemt de vorm aan van een versneld scenario – gaande van het ontstaan van dit 'museum', tot zijn zelfbevraging, implosie en mogelijke vernieuwing. De kunstwerken die in deze reeks samengebracht worden, bevatten duidelijke claims over de wijze waarop ze willen gezien en begrepen worden. Ze drukken ideeën uit over de institutionele ruimte waarin ze terecht komen. Deze voorwaarden en standpunten keren in de serie terug als verschillende visies op het 'museum' en als modellen van hoe kunst bekeken en ervaren kan worden.

De eerste episode, Museum of Speech, schetste het model van een poreus 'museum', waar de 'stem' van de kunstenaar weergalmt en voor tegenwerking zorgt. Een gedecentraliseerde en gedereguleerde plek van spontaneïteit en diversiteit. In de laatste episode, A Slowdown at the Museum (02|09 – 23|10|2011), zal de "reële" wereld in het 'museum' terugkeren onder de vorm van een staking. Het continue proces van geschiedschrijving wordt zo onderbroken. Het 'museum' wordt 'on hold' gezet en politieke onrust wordt in het hart van het instituut geplaatst.

Tussen bovengenoemde episodes in exploreert Museum of Display wát er precies wordt getoond bij het tentoonstellen van kunst. De kunstwerken en praktijken in Museum of Display voeren het een element van 'display' op als onderwerp, als object van onderhandelingen of verdeeldheid, of als een constitutieve opsplitsing van neutraliteit en fabricage – de fabricage van criteria, perspectieven en begripskaders.

Museum of Display presenteert werken en interventies van **Nico Dockx, Josef Dabernig, Metahaven, Jill Magid, Isabelle Cornaro, Neïl Beloufa, Kris Kimpe** en een speciaal voor de tentoonstelling geschreven tekst van **Helmut Draxler**.

programme tekst door curator Mihnea Mircan:

(Nederlandse vertaling verkrijgbaar op aanvraag)

What would a 'museum of display' exhibit? Itself, perhaps, as a densely populated hall of mirrors, or as a sequence of negotiations and immaterial transactions, revolving around progressively nebulous (artistic) objects. On display, there would be exfoliating layers of analysis, framing and extrapolation, the production of synonyms and antonyms, of separation and symmetry between objects and subjects. Were these operations, demarcating the presence of art and the presence of the art institution, to intersect in something almost palpable, it would be a near tangible screen for the projection of sociability and its cultural branding, of belonging and its political ownership. Such a space could be imagined as a parable of order and disorder, a discursive process wherein they measure and demonstrate each other, allowing the 'museum' to pose as one of the primary sites for the manifestation of civic society, for the rehearsal of unanimity or indignation. A 'museum of display' would be both a metaphor and a fragment of ideological consonance, the permanently staged accord between what we can imagine and who we are, with *identity*, defined and composed from a multiplicity of perspectives or 'negatives', as rhetorical hinge.

Museum of Display is the second episode in a series of presentations that look at definitions of 'art' and the 'institution' within the scenario of a fictional museum, accelerating from rise to self-interrogation, to collapse and possible renewal. It was preceded by *Museum of Speech*, which engaged – or museified – the model of the art institution as a site of declamation where divergent claims compete for a position of centrality, as a space of polyphonic spontaneity and symbolic deregulation. It will be followed by *A Slowdown at the Museum*, which pairs the model of the institution that sees itself as continuous with – or indistinct from – the 'real world' and the hypothesis of a strike, resulting in a delay in art-historical time, a breach in the archive of the present. *Museum of Display* returns to the long-established critical point that display is never innocent, that it speaks of itself in the third person, in relation to undisclosed criteria and

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

purposes. Rather than confirm an indictment, or propose to de-construct display into an anterior, 'natural' state, the exhibition at Extra City engages display as a stage for the performance and regulation of identities. A stage shared by the generic selves that find in the 'museum' their allegorical, reversed portraits, and the pliable non-self of the institution, by two forms of organizing the intangible – encoding, decoding and seeking to contain one another.

The exhibition frames divergent processes in a categorical quid-pro-quo where the drive to personify the artist is hardly distinguishable from that to personalize the institution, transgression from what is being transgressed, artistic intention from institutional *trompe l'oeil*. *Museum of Display* thinks through these questions in relation to visual practices that break what display mends, that embody the insufficiencies display diagnoses. Whether this translates into inversions, refusals or interruptions, identity persists as the boundary across which oppositions are played out, as a trope for their presumed reconciliation or as the residue of mutual corrosion. If a condition of identity unrest corresponded to a mode of *indisplay*, where no coherent entities can yet be presented, where – in their stead – there are pauses, blanks, interludes of uncertainty about 'who' is 'what' and about the fictions that normally link the 'who' to that 'what', then identity would become auxiliary, a prosthesis between fragments and imaginary wholes. The relation between the auxiliary and the constitutive, and the chameleonic mutations uniting the two, are examined in works where display becomes convoluted or cluttered, where it shows.

Josef Dabernig's sculptures and films depart from the geometry that structures disciplinarian spaces, the 'grids' that allow these sites to invoke order, but also to disguise their modalities of control into axes of circulation and systems of inventory, to fuse coercion and serviceability. Dabernig's functionally versatile grids are here installed in a figure/ ground relationship: a set design for a disciplinarian psychodrama, to which the artist's recent film *Excursus on Fitness* is a disquieting prelude. **Jill Magid's** *Becoming Tarden* is the provisional conclusion of a work commissioned by the AIVD – the Netherlands Intelligence Service, to inaugurate a new headquarters for the agency. The Service gains the status of co-author of the work: its heavy-handed redaction of the conversations between artist and secret agents and the confiscation of the manuscript paradoxically function as a gradual activation of the complexity of the project. **Isabelle Cornaro's** *Landscape with Poussin and Eye-Witnesses (part 3)* collapses artifice – that of landscape painting – and the idea of a judicial testimony, perhaps on the dissemblance between reality and representation. The installation compresses a collection of disjointed viewpoints and distances, a hypertrophy of nuances and ad hoc criteria.

A foreword to the artist's participation in *A Slowdown at the Museum*, **Nico Dockx's** intervention reconsiders the events – museological, rhetorical and political – of May 1968 at Palais des Beaux Arts in Brussels: the occupation of Victor Horta's building did not result in a proposal for an anti-museum, but in a display structure to accommodate revolutionary polemics and political pathos. In conversation with writer **Douglas Park**, Dockx revisits a series of projects and proposals in which he reflected on the posterity of that moment and its possible contemporary translations. **Metahaven's** uncommissioned identity proposal for Extra City treats the 'image' of the institution as a form of adherence, rather than purification – instead of essentializing an artistic mission, the visual communication picks up and incorporates clues to the political context where it unfolds, it is coproduced by factors beyond institutional control and submerged in contingency. The 'logo' becomes an aggregate of determinations, and the 'brand' – a historical record of sorts. **Neil Beloufa's** films do not deconstruct cinematic conventions, but un-build them, transcribe them in sculptural forms and terms and proceed to cut or tear them apart. In the two works presented here, French teenagers and (the ghosts of) Algerian terrorists inhabit unstable stages, assembled to obstruct or extend the movements of the camera, and not to accommodate narratives of transformation. Panning shots, dialogues, traces, segmented or cloned scenographies fictionalize each other to a point of filmic self-display, the artist's proposed equivalent for the expectation of a climactic moment. The exhibition also includes the second episode in **Kris Kimpe's** architectural project for the series, which divides the space

Extra City_____Kunsthall Antwerpen

of the 'museum' into competing perspectives, each treating the other's vanishing point as a blind spot, and a text by theorist and curator **Helmut Draxler**.

Extra City_____Kunsthall Antwerpen

Selectie van kunstwerken:

(beeldmateriaal verkrijgbaar op aanvraag)

1. Neïl Beloufa, *Untitled*, 2010, courtesy de kunstenaar

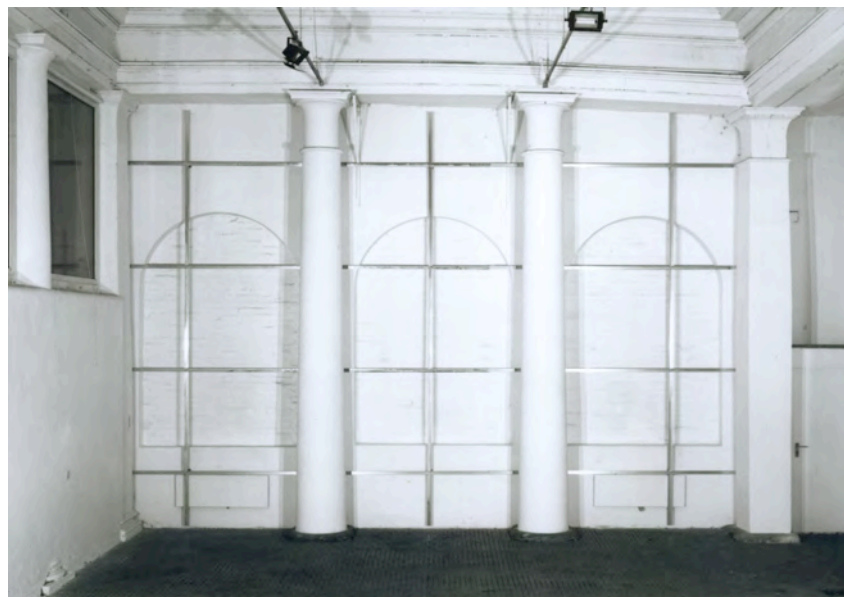

2. Neïl Beloufa, *Brune Renault*, 2009, courtesy de kunstenaar

Extra City_____Kunsthal Antwerpen

3. Josef Dabernig, *excursus on fitness*, 2010, courtesy
Andreas Huber en Wilfried Lentz

4. Josef Dabernig, *Salle de Bal, Institut Francais de
Vienne*, 1995, courtesy Andreas Huber en Wilfried Lentz
(foto: Wolfgang Reichmann)

Extra City_____Kunsthal Antwerpen

5. Isabelle Cornaro, *Landscape with Poussin and eye witnesses (III)*, 2009, courtesy de kunstenaar

6. Jill Magid, *Auto Portrait Pending (gold ring with empty setting, ring box, corporate and private contracts, dimensions variable)*, 2005, courtesy de kunstenaar en Yvon Lambert

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

Kunstenaarsbiografieën:

Neïl Beloufa (°1985, Frankrijk) studeerde Schone Kunsten aan de Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts en Decoratiekunst aan de Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs in Parijs, aan de Cooper Union in New York aan de CalArts in Valencia (VSA). Beloufa's werk werd tentoongesteld en vertoond onder meer in: ITCA 2008 - Prague International Triennial of Contemporary Art (Praag), 12th Biennial of Moving image (Genève), Palais de Tokyo (Parijs), White Box (New York), The Soap Factory (Minneapolis) en NCCA - National Centre of Contemporary Arts (Moskou). Neïl Beloufa kreeg verschillende prijzen, waaronder de ARTE prize for European Short Film op het Oberhausen Film Festival (2008), de Prijs van beste internationale film op het Courtisane Festival, Gent (2008) en de Short Film Grand Prize op het IndieLisboa Filmfestival (2009).

Isabelle Cornaro (°1974, Frankrijk) woont en werkt in Parijs. Ze studeerde Kunstgeschiedenis en Museologie aan de Ecole du Louvre (Parijs) en Visuele Kunsten aan de Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts (Parijs). Ze had recent solotentoonstellingen in Galerie Balice Hertling, Parijs (2010), Centre d'Art Contemporain de Troyes, Parijs (2010), Kunstverein für die Rheinlande und Westfalen, Düsseldorf (2009) en Galerie Air de Paris (2007).

Josef Dabernig (°1956, Oostenrijk) woont en werkt in Wenen. Hij studeerde in 1981 af in de Beeldhouwkunst en werkt sinds 1994 als filmmaker. Hij nam deel aan Manifesta 3, Ljubljana in 2000 en aan de Biënnale van Venetië in 2001 en 2003. Recente soloshows had hij onder meer in de Wilfried Lentz Gallery, Rotterdam (2011), Galerie Andreas Huber, Wenen (2011 en 2007), het Nationaal Museum van Hedendaagse Kunst van Boekarest (2006), het Museum van Hedendaagse Kunst in Leipzig (2005), en het BAK - basis voor actuele kunst, Utrecht (2003). Hij nam deel aan verschillende filmfestivals waaronder het London Film Festival (2009), het International Short Film Festival Oberhausen (2006, 2009), het International Film Festival Rotterdam (2000, 2011) en het Toronto International Film Festival (2006, 2009).

Nico Dockx (°1974, België) woont en werkt in Antwerpen. Hij vertrekt vanuit een fundamentele belangstelling voor archieven en structurele processen zoals data, herinneringen, informatie, distributie en management. Vaak uitkomst van een samenwerking met andere kunstenaars, onderzoeken zijn installaties, publicaties, teksten en video's de relatie tussen perceptie en herinneringen, waarbij telkens verschillende interpretaties mogelijk zijn. In 2005 ontving Nico Dockx een DAAD beurs en hij stelde onder meer tentoon in *Utopia Station* (50e Biënnale van Venetië/ Haus der Kunst, München), *Monopolis* (Witte de With, Rotterdam), *Through Time & Today* (Musée des Beaux Arts de Nantes), *'daybyday & another day'* (le centre d'art de l'île de Vassivière), *CRYPTICCRYSTALCLOUD* (CCA, Kitakyushu).

Helmut Draxler (°1956) is een kunsthistoricus, kunstcriticus, curator en professor in Art Theory aan de Merz Academy in Stuttgart. Hij was directeur van het Kunstverein Munich van 1992 tot 1995. Hij schrijft geregeld over hedendaagse kunst en theorie voor verschillende internationale tijdschriften en kunstenaarscatalogi. Recente publicaties zijn onder meer: *Film, Avantgarde, Biopolitik* (met Sabeth Buchmann en Stephan Geene) (2009); *Gefährliche Substanzen. Zum Verhältnis von Kritik und Kunst* (2007); *Coercing Constellations. Space, Reference, and Representation in Fareed Armaly* (2007); en *Shandyismus. Autorschaft Als Genre* (2007). Draxler woont en werkt in Berlijn, Stuttgart en Wenen.

Kris Kimpe (°1963, België) is een architect die voornamelijk werkt binnen het veld van de hedendaagse kunst. Hij is betrokken bij het ontwerpen van tentoonstellingsarchitectuur, kunst in de publieke ruimte en kunstenaarsstudio's. Sinds 1999 is hij de internationale assistent van Dan Graham. Hij heeft met verschillende kunstenaars gewerkt, zoals Nico Dockx, Philip Metten, Willem Oorebeek en Luc Tuymans. Recente tentoonstellingsontwerpen zijn het nationale paviljoen van de Verenigde Arabische Emiraten op de Biënnale van Venetië in 2009, *Animism* (M HKA & Extra City, 2010, Antwerpen) en *Ana Torfs: Album/Tracks A* (K21, 2010, Dusseldorf). Sinds 2006 publiceert hij het architectuur-fanzine *UP* samen met Koenraad Dedobbeleer.

Jill Magid (°1973, VSA) woont en werkt in New York. Ze ontving haar Master in Science in Visual Studies aan het Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, en was een kunstenaar-in-residentie aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam, 2000–2002. Magid heeft tentoongesteld in verschillende internationale kunstinstellingen waaronder Tate Liverpool (2004), het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (2005), Gagosian Gallery, New York (2007), Sparwasser, Berlijn (2007), Centre D'Arte Santa Monica, Barcelona (2007) en Yvon Lambert, Parijs en New York (2009).

Metahaven is een studio voor design en onderzoek, gevestigd in Amsterdam en opgericht door Vinca Kruk en Daniel van der Velden in 2006. **Vinca Kruk** (°1980, Nederland) is grafisch ontwerper en schrijver. Nadat ze afstudeerde aan de Willem de Kooning Academie in 2003 werd Kruk onderzoeker voor het Sealand Identity Project aan het design departement van de Jan van Eyck Academie in 2003, waar ze onderzoeker bleef tot 2005 voor verschillende projecten. Kruk geeft sinds 2007 les aan de ArtEZ Hogeschool voor de kunsten in Arnhem, en was mentor aan de Valence Academy of the Arts, Frankrijk (2009) en het IM Master programma aan de Design Academie Eindhoven (2010). **Daniel van der Velden** is eveneens grafisch ontwerper en

Extra City_____Kunsthall Antwerpen

schrijver. Hij studeerde af aan de Willem de Kooning Academie en studeerde in Maastricht aan de Jan van Eyck Academie. Hij is Senior Critic aan de Yale University en geeft les op het Sandberg Instituut in Amsterdam.